

nævnelser af Overlærere, der har fundet Sted i Aarhus, at det ikke synes at være pædagogiske Hensyn, der har gjort sig gældende ved denne Lejlighed. Jeg kunde i den Forbindelse have Lyst til at spørge det ærede Medlem, om han tør paastaa, at det udelukkende har været pædagogiske Hensyn, der har gjort sig gældende, naar man i Aarhus Gang paa Gang i en længere Aarrække har krævet at faa udnævnt en socialdemokratisk Overlærer og ikke har kunnet faa det; Gang paa Gang har nemlig Byraadets Flertal indstillet socialdemokratiske Lærere til Overlærerembeder i Aarhus uden at faa dem, til Trods for at denne By er i særlig Grad en udpræget socialdemokratisk By. Jeg tror neppe, det ærede Medlem tør paastaa, at det altid har været det pædagogiske Hensyn, der har været afgørende ved disse Lejligheder.

Endvidere har det ærede Medlem Hr. N. Johan Laursen, for øvrigt sammen med det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt, stærkt kritiseret den højtærede Undervisningsministers Udnævnelse af det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen til Forstander for Statens Lærerhøjskole, og ude paa de politiske Møder har netop denne Udnævnelse været nævnt som et haarrejsende Eksempel paa, hvor kristendomsfjendsk det socialdemokratiske Ministerium maatte være, siden det kunde gøre sig skyldigt i slikt. Ja, saadan er der sagt og sagt ved flere Lejligheder. Og saa er Virkeligheden jo den, at baade Højres og Venstres Ministre til mindst lige saa betydningsfulde Stillinger baade i Kirke og paa Lærerstole har udnævnt Mænd, der i religiøs Henseende ganske deler det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussens Opfattelse. Jeg skal nævne et enkelt Eksempel, der beviser Rigtigheden af den Paastand, jeg her fremsætter. Medens Estrup i sin Tid var Konseilspræsident, havde han i en længere Aarrække, i alt Fald i 5 Aar, som Kultusminister J. Chr. H. Fischer. Denne Kultusminister var teologisk Kandidat og havde i sine yngre Aar været Adjunkt ved Slagelse Latinskole. I Skolens Aarbog har han skrevet en Afhandling om Astronomien og Skriftens Autoritet, og i denne Afhandling drog han stærkt til Felts imod Bibelens guddommelige Inspiration, imod Bibelens Troværdighed, idet han sagde, at Bibelen kunde ikke være troværdig, fordi den stred mod de videnskabelige Resultater paa dette Omraade; det førte for øvrigt til, at Adjunkt Fischer ved den Lejlighed blev udelukket fra at give Undervisning i Religion. Det er jo ret mærkeligt at se, at den samme

Mand, der som Lærer og teologisk Kandidat paa Grund af sin religiøse Opfattelse har været udelukket fra at undervise i Religion, kunde bruges paa Kirkens højeste Tillids-post, som Kultusminister. Jeg maa for øvrigt i denne Forbindelse bedrøve det ærede Medlem Hr. Pinstrup med at oplyse, at han i 11 Aar var Folketingsmand for Søby-Kredsen. Nu kunde man jo tro, at denne Mand havde personlig elskværdige Egenskaber, der kunde udfolde sig saa rigt og saa frodigt, at man i nogen Maade kunde bære over med det andet, men ser man efter i de Optegnelser, man kan finde fra den Tid, betegnes han som „en tør Taler“, der var i Besiddelse af „en hvas Tunge“, han var „meget lidet afholdt“, og hans Handlinger „udartede tidt og ofte til Vilkaarlighed“. Se, et Parti, der har kunnet bruge en saadan Mand paa Kirkens højeste Tillids-post, skulde være det sidste til at angribe, at en Mand, mod hvis Kvalifikationer der i øvrigt, saa vidt jeg har set, intet har været at indvende, ansættes som Forstander for Statens Lærerhøjskole. Maa jeg for øvrigt sige, at samme Kultusminister i 1877 arbejdede meget ivrigt for at faa ansat Fritænkeren Georg Brandes som Professor ved Universitetet i København, hvad der ikke lykkedes ham; det lykkedes som bekendt først for Kirkeminister J. C. Christensen i Venstres første Ministerium. Jeg finder, som sagt, Anledning til at nævne dette, da det er et illustrerende Eksempel paa, at et synes at skulle være Ret, naar det gælder ens eget Parti, noget andet, naar det gælder andre. Der kunde nævnes flere andre Eksempler, men jeg skal ikke trætte det høje Ting med flere, ved denne Lejlighed i alt Fald; der kan maaske senere blive Lejlighed til at nævne andre. Men jeg mener, som sagt, at hvad der er ret og rigtigt for den ene, maa ogsaa gælde andre; den samme Frihed maa man ogsaa indrømme andre.

Ærede Medlemmer vil maaske huske, at der i Henhold til Lov af 6. Maj 1921 blev nedsat et Udvalg, der skulde foretage Forarbejder til Opførelse af et nyt Sindsygehospital i Jylland. Jeg har den Ære at være Medlem af dette Udvalg, og vi har været ude at se paa forskellige Pladser, der eventuelt kunde egne sig til at opføre et saadant paa. Imidlertid er der hændt dette Udvalg eller i alt Fald dets Ledelse noget menneskeligt, det er faldet i Søvn, og det har alt sovet længe. Hvorvidt det nu vil være formaalstjenligt at vække Udvalget eller Ledelsen op af sin dybe Søvn, skal jeg ganske overlade den højtærede Socialmini-